

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρασομέν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀδελφοῦτου,
φρίκη νότας ἀνηκούστου.

Ἔτος χθιζα κι' ἐνακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εὐδοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω

Χθιζα τρακόσα τέσσερα, πρόσθεσε και σαράντα,
ζαλιζου τὸ Κουβέρνο μας πρωτοφανή συμβέβητα.

**Εἰς ἀγῶνας ἀγωνίας
ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.**

Τί μαντάτο μᾶς ταράζει,
και καθένας μας γροικᾷ
ἕνα πόνο, ποῦ σπαράζει
τοῦ Λαοῦ τὰ σωθικά.

Λάβαρα τῶν Μακεδόνων
και σημαίαις δλο μαύραις,
μὲς' στῶν ἀσφυεσιγόνων
κυματιστε τῆς αἰθραις.

Ἄς προβάλλω μεσ' ὅτ' ἀ μαῦρα βουτημέν' ἢ Ἀλευθεριά,
κι' ἀλαλάξετε σὸ φίλους, ποῦ μᾶς' πλῆγωσαν βαρειά:
μὴ τῆς δαυνοφόρου Νίκης ξεροζῶσετε τὰ φύτρα,
μὴ κ' ἀπὸ' δικό μας κρέας ἀποστασέτε μὴ ἀλίτρα.

Μὴ θυσία τέτοια, μὴ,
κι' ἄς μὴν πάρουν πιθαμή
τῆς περμαχίτου γῆς
τῶν Δοξάτων οἱ σφαγεῖς.

**Δεαλύσεως ὧδῆ
μ' ἕνα πλῆθος ἐπειδῆ.**

Α

Ἐπειδῆ σὰ γεγονότα
και σπουδαία και μεγάλα
ἤλθε τῆς Ἀντάντ ἡ νότα
νὰ μᾶς σκάση μέσ' α' ἄλλα.

Ἐπειδῆ σὰ τόσας κρίσεις
θέλουσι και παραχωρήσεις
νὰ μπουκώσουν τοὺς Βουλγάρους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς γλάρους.

Ἐπειδῆ ζητοῦν μὲ βία
κι' ἀπὸ' μᾶς και τὴν Σερβία
δαρεὰς γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα, ποῦχει νάζια, ποῦχει χάρι,
κι' ἔλοι κόβονται γιὰ τούτη ποὺς μαζὶ του νὰ τὴν πάρη.

Ἐπειδῆ κι' ἡ Βουλγαρία
μὲς' στὴν τόση φαοαρία
και στὴν ἀνακατοσουρα.

Κοσμαγάπητη χορεῦται
και χαρίσματα γυραῖται
στὴ' δικὴ μας τὴν καμπουρα.

Ἐπειδῆ κι' αὐτὸ τὸ κάζο τῆς Ἀντάντ τῆς προσφιλοῦς
δὲν τὸ' πρόσμενε κανέναν,

δοπο σφας ἔχει φρένας,
ἀλλὰ μῆτε και χρωσστης τῆς κυρίας Μιχαλοῦς.

Ἐπειδῆ μὲς' στῆς φαγοῦραις
και σ' ἐκείναις τῆς λιγοῦραις
τῶν κενῶν μας τῶν στομάχων.

Ἦλθε κάπως ξαφνικὸ
κι' ἀπροσδόκητο κακὸ
τέτοιο κόλπο τῶν Συμμάχων.

Ἐπειδῆ πολλὴ σκασίλια μᾶς ἐφέρανε μ' αὐτὸ
τώρα φωνάζουν ἔλοι πῶς δὲν ἔχομα λεπτὸ.
Ἐπειδῆ δὲν φθάν' ἡ τόση τῶν Γαμείων στενοχώρια,
κι' ἡ συχναὴ ἡ νηοφίαις, δοπο κἀνουν' ὅτ' ἀ βαπόρια.

Ἄλλὰ θέλουσι κι' ἐκείνοι, ποῦ γιὰ φίλοι μας περνοῦν
και πρόστάται μας μονάχοι,
γαλαντόμοι νὰ φανοῦν
στὴ' δικὴ μας καφοράχη.

Ἐπειδῆ καθέναν θέλει περισσότερα νὰ δώση
γιὰ τὸ στόμα τῶν γαιτόνων,
ποῦ' περνοῦσαν πρὸ χρόνων
τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρῶσοι.

Και μὲ τοῦτο ποῦ συνέθη
φαίνεται πῶς κινδυνεύει
κάθε κεφαλή νὰ πάθη.

Κι' είναι λίαν πιθανόν
τὸ περιέργον κοινόν
κι' ἄλλα ἔαφνικὰ νὰ μάθῃ.

Ἐπειδὴ συμβαίνει κρίσις
Δύσεως κι' Ἀνανολῆς,
ἅπασων κρίσιμιώτερα.

Γι' αὐτὰ δίχως ἀντιρρήσεις
πρέπει τώρα τῆς Βουλῆς
καὶ διάλυσις δευτέρα.

Β'

Ἐπειδὴ μὲ τέτοιο κάζο τῶν Συμμάχων μας φρικτὸ
κάζα θάχωμε φρικώδη,
ἐπειδὴ καὶ τὸ Κουβέρνο τὸ μεγάλο τῶν ὀκτώ
τὸ ἔκτυποῦνε σὰν ἔκταπιδι.

Κι' ἔπαθε κι' αὐτὸ πολλὰ,
καὶ μονάχα γιὰ θυσία
στέκεται ἴσθην Ἐξουσία,
κι' ἀπ' αὐτὴν δὲν ξεκολλᾷ.

Ἐπειδὴ καὶ καρτερίαν
καὶ μεγάλην ἀντοχήν
δειχνουν μέσα ἴσθην ἀγρίαν,
τῶν πολέμων ἐποχήν.

Ἐπειδὴ καὶ μὲ τὴν νότα
δὲν ἀλλάζουν καθεστῶτα,
καὶ παρὰ μ' ἑμὰς ὄρατα
τῶν ὀκτῶ μας ἡ παρά.

Ἐπειδὴ καθεὶς ἐκ τούτων ἦρωσ φαίνεται καὶ μάρτυς,
ἐπειδὴ θεσμὸς κανένας ἀγραφὸς δὲν μένει χάρτης,
καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους ἔγιν' ἕνα κουραλάκι,
ὅπου κατὰ Τανταλίδην τὸ τοσκόνη τὸ γατάκι,
κι' ἀπὸ κάτω στὸ τραπέζι
μὲ τὰ νύχια του τὸ παίζει.

Ἐπειδὴ ἴσθην τόση θράσι
βασανίζονται καλέ,
μὲ πολλὰς δουλείαις σπουδαίαις.

Κι' ἔχουμε καὶ τὸν Θανάση,
ὅπου θέλει ναρμυλὴ
γιὰ νὰ κατεβάσ' ἰδέαις.

Ἐπειδὴ παρακινῶνται,
κι' ἀληθῶς καταπονῶνται
μὲ συσκέψεις νύκτα μέρα.

Συμφανει κι' ὁ Φασοῦλης
ὅτι πρέπει τῆς Βουλῆς
καὶ διάλυσις δευτέρα.

Γ'

Ἐπειδὴ τοὺς νόμους ἄλλους τοὺς κρατοῦμεν ἀνεπάφους,
κι' ἡ πολιτικὴ κατέβη
μέσ' ἰσθῆς μάνθραις τῶν θεάτρων καὶ ἴσοις κινήματων
κι' ἔγινε τοῦ κόσμου χλεύη.

Ἐπειδὴ μὲ τὴν Ἀντάντ παραπήραν ὄλοι φόρα,
καὶ καθὼς γνωρίζετα,
ἡ πολιτικὴ μας τώρα
παραθεατρίζεται.

Ἐπειδὴ μὰς ἔχει πιάσει κατὰ τῆς Ἀντάντ μανία,
καὶ τὴν ἔβρίζουν φανερά
καὶ τὴν κῆνουν μπιρ παρα
ὅπως πρὶν τὴν Γερμανία.

Ἐπειδὴ πολλὰ φωνάζουν
κατ' αὐτῆς τῆς Μανταφιόρας
μέσ' ἰσθῆς θεάτρα τῆς χώρας.

Κι' ἐπειδὴ σ' αὐτὰ συχνάζουν
καὶ διάφοροι Βαρώνοι
κι' ὁ Βαρώνας, ποῦ πληθρῶνει.

Ἐπειδὴ κι' ὁ Σέγκ ἐκείνος
ποῦ τεχνάσματα γνωρίζει
καὶ νομίζεται σοφός.

Μὲ πυκνὸν Βαρώνων σιμῆνος
εἰμπορεὶ νὰ καθορίσῃ
τὴν πολιτικὴν σαφός.

Κι' ὄλοι ρίχνονται τραχεῖς
τῆς Ἀντάντ γιὰ τὸ καλὸ μας
κι' ἀπελευθεροὶ καὶ δοῦλοι.

Κι' ὄλοι μετὰ προσοχῆς
ἐνωτίζονται τὰς γνώμας
τῆς κυρίας Κοτοπούλη.

Ἐπειδὴ τὸ κάθε στόμα
πλήγεται τὴν Ἀντάντ μὲ σκόμμα,
καὶ μὲ πάθος καὶ μὲ πίκρα.

Καὶ βοῶν θεάτρων πάγκοι
πῶς τὴν πῆραν φαλάγγι
οἱ Βαρόνοι μὲ τὴν κλίκα.

Ἐπειδὴ τῶν θεαμάτων
τὸ μεγάλο πανηγύρι
ἐν τῷ μέσῳ τῶν καιμάτων
καὶ φρονίμους ἐξεγείρει.

Ἐπειδὴ λαμβάνουν μέρος
μὲ τοὺς ἄλλους ἐλευθέρους
κι' οἱ τῆς τάξεως φρουροί.

**Φέριτε καφέδες, βρέ παιδιά, και Σάριζας νερό
γιά να τὰ πούμε τής' Αντάντ με τόνο σοβαρό.**

Και ξεσπά και ξεθυμαίνει
στην' Αντάντ την οϊχαμένη
κι' Αστυνομικό μπουρλί.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὰς ἐκδηλώσεις
Γερμανοφιλίας τόσης,
ἔν και σὸ σὸν τολμητίας
μαίνης ἀπαθῆς και ἔξνος,
ἴσως νὰ κλεισθῆς δεμένος
μέσα σ' αὐτὰς ἔνωμοτίας.

Ἐπειδὴ και τοὺς Συμμάχους τοὺς πηγγαίνει τρία και ἕνα
και μὲ τὰ κτυπήματά μας τὰ χουντόρα σὸν χαμένα

Ἐπειδὴ και τής' Αντάντ τής' τινάξαμε τὴν γουνα,
και καθεὶς γι' αὐτὴν θυμόνει,
κι' ἕνας γίνεται λεμόνι,
κι' ἄλλος εἶδος παπαρούνα,

Ἐπειδὴ περὶ Βαρόνων
τσαμποναῖ και φάλλει τόσα
ἢ κακεντρεχίης ἢ γλιθσοσα
λαλιστατῶν φαμαρόνων.

Κι' ὅσοι σὲ πολέμων χρόνους
θέλουν ν' ἀνακουφισθοῦν,
σκέπτοντα πρὸς τοὺς Βαρόνους
νὰ προσανατολισθοῦν.

Ἐπειδὴ τής' Ἑγγλιτέρας,
πρήνη φιλις ἡμετέρας,
τῆς ἐπάγαμε τὸ μάτι

Και μὲ φθόνο τώρα βλέπει
καθεμιά' δική μας τοῖπη
μ' ἀνταλλάγματα γεμάτη.

Κι' εἶναι τώρα προφανὲς
πὼς ἀλλάξαμε σκηναίς,
πὼς ἀλλάξαμε και ρόλοι.

Και πολλὰ κακὰ στοιχίστα
λένε τὰ Πατριαρχεῖα
πὼς θὰ κλεισθεῖς σ' τὴν Πόλι.

Ἐπειδὴ τὸ Γένος πάλι
τὸ Ἑκλήρισαν ἀγρίως,
ἔπειδὴ μικροὶ μεγάλοι
παραχάσκουν μακαρίας.

Ἐπειδὴ συχνὰ κι' ἐγὼ
φάλλω καὶ δοξολογῶ
κλέη Γερμανῶν καὶ νίκας.

Κι' ὀπολήπτομαι πολὺ
καὶ τὸν Σάγκ τὸν παραλή
καὶ τὴν γνώμην τῆς Μαρκίας.

Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα ξαφνικά, ποὺ συμβαίνουν ἐδῶ πέρα,
κι' ὁ Βαρῶνος ὁ πολὺς
λέει μ' ἄλλους προσφιλεῖς
ὅτι πρέπει τῆς Βουλῆς
καὶ διάλουςις δευτέρα.

Ἐπειδὴ παλαιοὶ κηφῆνες
καὶ λαλίσταται κορώναι
εἶναι μόλις ἕξη μῆνες,
ποῦ ξανάργισαν νὰ τρῶνε,
καὶ γιὰ τοῦτο δὲν συμφέρει
νὰ λθῇ ἡ στρουγγα τοῦ Δευτέρη.

Ἐπειδὴ δοκιμασίας
διερχόμεθα φρικτάς,
κι' ἔχει πτήσεις φαντασίας
ἡ πολυπαθῆς ὀκτάς.

Ἐπειδὴ λυσσώδης Ἄρης κάστρα θὰ ξαθεμαλιώσῃ
κι' ἔως ὅτου τοῦ πολέμου τὸ Ἑκλήρισμα τελεώσῃ,
ἔμεις πρέπει νὰ γλεντοῦμε κάθε τόσο μ' ἐκλογαίς,
καὶ νὰ πῶνουμε νερὸ
κάθε κρίσιμο καιρὸ
ὅσ' κρυστάλλιναις κομμάτων καὶ κομματαρχῶν πηγαις.

Ἐπειδὴ μὲ νέους πόνους φεύγει κι' ἔρχεται ἑβδομάς,
ἔπειδὴ τῶν ἐκλογῶν
ὁ σωτήριος ἀγὼν
εἶναι πάντα μόνο γλέντι κι' ἀνακούφισις γιὰ μᾶς.

Ἐπειδὴ πολλοὶ γεγέθες διαβιβουν ἐδῶ πέρα
στὴν εὐνομούμενην γῆν
πῶς πρὸς νέαν ἐκλογὴν
ἐποχὴ δὲν εἶναι κι' ἄλλη ταύτης καταλληλοτέρα.

Ἐπειδὴ κι' ἐχθρῶν καὶ φίλων ἔχομεν ἐπιδρομᾶς,
ἀλλὰ κι' ἡ θεατρικὴ
τῶν Ρωμηῶν πολιτικὴ
προσεπόρις στὸ κράτος συμπαθείας καὶ τιμάς.

Ἐπειδὴ καθεὶς σκληρὰ
κώδωνα κινδύνου κρούει,
καὶ ταυτὰ μᾶς σκιαζοῦν κτύποι.

Ἐπειδὴ καὶ νοὺς ὄρα,
ἔπειδὴ καὶ νοῦς ἀκούσι,
πλὴν αὐτὸς ὁ νοῦς μᾶς λείπει.

Ἐπειδὴ μᾶς πατροῦνον σέλιμος ν' ἀκούμεθα,
καὶ πολὺ κακὰ περνοῦμε καὶ γηροδοσκούμεθα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰς τὰς κρίσεις
δὲν μπορεῖς κι' ἄλλο νὰ ζήσης
καὶ στὰ χροιάτά μᾶς τᾶγια.

Καὶ γιὰ τοῦτο, πατριώται,
πρέπει κάποτε νὰ τρῶτε
τῶν Βαρῶνων τάποφάγια.

Ἐπειδὴ μὲς στὰς θυέλλας τοῦ μεγάλου μακαλλεῖου
εὐρεθῆκαν σ' ἓνα μέρος τοῦ Φαλήρου τοῦ παλαιοῦ
κάτι σκαλοτοὶ πρόγόνων μὲ κλοιοὺς σφικτοὺς δεμένοι,
κι' αὐτὸ βέβαιον σημαίνει
ὅτι πρέπει καὶ γιὰ μᾶς ἓνα δέσιμο καλὸ
μῆπως βάλωμε μυαλό.

Ἐπειδὴ καὶ στὴν Ἀθήνα
ἕνας κι' ἄλλος πρόσφιξ φθάνει,
καὶ δὲν δίνουν πτὰ βενζίνα
στὸς Βουλγάρους οἱ Ρωμῆοι.

Ἐπειδὴ σκοπὸς καὶ τέλος
εἶναι πῶς ὁ Βενιζέλος
νὰ μὴν ἔλθῃ στὸ Κουβέρνο, καὶ γενῇ καιμιά καντάδα
θλιθερὴ γιὰ τὴν ὀκτάδα.

Ἐπειδὴ πολλοὶ σ' ἑμᾶς
κυβερνοῦνε γιὰ τὸν τύπο,
γι' αὐτὰ κι' ἄλλας ἀφορμάς
κι' ἔπειδὴ ποὺ παραλείπω.

Πρέπει τῆς Βουλῆς νὰ γίνῃ
καὶ διάλουςις δευτέρα,
νὰ μὴ μὲν ἡ Ρωμηοσύνη
ἀπρακτεῖται κι' οὐδὲτέρα.